

ellers kunde opnaa, og som ikke svarede til dens Værdi, anser jeg ikke for rigtigt. Ganste vist er det stemmende med vor Lovgivning, at det gjøres; thi ellers behøvede vi ikke her at forhandle om en saadan Lov som denne, men det er ikke stemmende med de Principer for ærlig Handel, som den nyere Lovgivning søger at gennemføre, ikke stemmende med det Princip, som f. Ex. gjælder i vor Patentlovgivning, i vor Lovgivning om Varemærker, i vor Firmalov. Det er ikke stemmende dermed, fordi det, der ligger til Grund for disse Love, er i Virkeligheden den almindelige Tanke, at den ene Fabrikant ikke skal være berettiget til at tilvende sig Frugten af en anden Fabrikants Opfindsomhed og Arbejde. Men hvad sker der her? Hvad Farvningen angaar, sker den i Virkeligheden kun, fordi man derved vil opnaa noget af Natursmørrets Pris uden at tilveiebringe en tilsvarende Værdi; anden Betydning har jo Farvningen ikke. Nu har man sagt derimod en efter min Mening urimelig Ting: Hvorledes kan Natursmørret klage over, at Kunstsmørret tager dets Farve? Natursmørret har jo selv taget denne Farve. (Rjær: Hør! Hør!) Ja, nu skal det ærede Medlem høre, hvad jeg siger dertil. Sagen er den, at Natursmørret, naar det farves, tager ikke sin Farve fra noget Andet, tager ikke Noget, som tilhører en Anden; det, som det tager, er Tugens, Natursmørret trænker altsaa ikke, ved at tage Farven, Nogensomhelst. Med Kunstsmørret er derimod noget Andet Tilfældet. Naar Kunstsmørret tager Smørrets Farve, tager det nemlig ikke Noget, som tilhører Tugen, eller som tilhører Alle og henligger til Benyttelse af Alle; nei, det tager den Farve, som tilhører Natursmørret. Og Grunden dertil tvivler Tugen om, thi Grunden er ganske simpelt den, at Kunstsmørret vil have Natursmørrets Udseende og bruge dets Handelsudseende til at faae høiere Pris. Altsaa Forfjellen er meget indlysende, meget iønesafende. Derjom vi tage den nuværende Smørlov, den, som gjælder i dette Dieblif, og som Alle have været enige om at vedtage, saa have vi deri forbudt Kunstsmørret at bruge Smørrets Navn. Hvorfor have vi forbudt Kunstsmørret at bruge Smørrets Navn? Fordi der i Forveien var en anden Vare, der havde dette Navn, og der ikke var Spor af Berettigelse for Margarine til at tilegne sig en anden Vares Navn for at faae høiere Pris. Men der er jo akkurat den samme Grund, til at forbyde Margarine at tilvende sig en anden Vares Farve for at opnaa en høiere Pris; der er ingen Grund til at tillade en Vare at tilegne sig en anden Vares Udseende for

at opnaa en Pris, som ikke svarer til dens Værdi. Ganste vist er dette ikke vor nuværende Lovgivnings almindelige Princip, som jeg sagde før, men jeg tror, at det er et Princip for ærlig Handel, som har mange Analogier i vor Lovgivning. Dette gjælder altsaa om Farvning. Men noget ganske lignende gjælder om Blanding, ja i endnu stærkere Grad. Naar man siger, at der ved Blanding af Kunstsmør med ægte Smør ikke foretages Andet, end hvad der i og for sig er rimeligt, ja endog vender Sagen i den Grad paa Hovedet, som den ærede Ordfører gjorde, da han sagde, at man ved ikke at bevare Kunstsmørrets Afgang til at blandes med ægte Smør, vil gjøre en god Vare slettere, maa man dog indrømme, at dette er en i allerhøieste Grad bagvendt Betragtning. Fordi Tælle ved at blandes med virkeligt Smør vil opnaa en større Handelspris og Handelsværdi, kan man dog sandelig ikke sige, at man ved at forbyde at blande den med ægte Smør, berøver den Noget, som i og for sig tilkommer den, at man ja gjør en bedre Vare slettere, end den er. Nei, det man gjør, er kun at forbyde, at der, ved at blande den med en anden Vare, gives den Udseende af en større Værdi, end den virkelig har. Paa intet Punkt kan dette siges med en saadan Bestemthed som med Hensyn til Blandingen, at derved frembringes intetsomhelst Nyt, intet Nyt der har nogen som helst særlig økonomisk Værdi; der kan tænkes mangfoldige Blandinger, som kan have den største økonomiske Betydning, fordi der derved frembringes en ny Værdi, en Gjenstand med nye Brugssegenskaber, men dette gjælder aldeles ikke ved Blanding af Tælle og Smør. Derved frembringes aldeles intet Nyt. Den Vare, man har i Sammenblandingen, har ingen anden Værdi end den, som de Stofmængder, der fra hver Side ere komne til, have, ingen anden Værdi end Værdien af Smørret og Tællen deri. Der er intet frembragt af økonomisk Nyt ved denne Blanding. Den har ikke nogen som helst anden Værdi end den, der vilde fremkomme, hvis man f. Ex. blandede Kaffe og Løvetand sammen. Dermed frembringes intetsomhelst økonomisk Nyt, og ved at blande Tælle og Smør frembringes der heller intet Saadant. Der frembringes ganske vist det, at man kan give denne Vare et Skjær, et Skin af Smør, og derved opnaa en større Pris for det, men det er kun en Illusion. Der er ingen virkelig Værdi frembragt. Altsaa, jeg kan ikke skjønne, at man enten ved § 7 eller ved § 6 griber ind i Noget, der i og for sig er berettiget, eller at man lægger Hindringer i Veien for en økonomisk Produktion, som bør